

Valiza Pierduta

O calatorie spre Ortodoxie

Carla Panteleimona Thomas

Aceasta marturisire mi-a fost trimisa chiar de autoare. Marturia mi s'a parut simpla, neemfatica si tulburatoare, este o scurta marturie despre convertirea la ortodoxie spre stiinta si intarirea credintei noastre, a celor care ne laudam ca ne-am nascut ortodocsi si care credem ca avem vreun merit pentru asta si o scutire de efort.

Cea mai simpla definitie a Ortodoxiei vine de la fiul meu care, fiind intrebat odata de un strain despre Ortodoxie a raspuns:

„Ortodoxia este Biserica, asa cum a fost ea stabilita de Hristos”

Lui i-au trebuit numai opt ani pentru a intelege acest lucru. Mie mi-au trebuit treizeci si doi de ani si inca tot ma mai aflu pe calea spre Ortodoxie.

Calatoria mea spre Ortodoxie a inceput cu pierderea unei valize. Cat de misterioase, uluitoare si de incredibile sunt caile Domnului. El mi-a luat o valiza cu toate lucrurile mele necesare vietii materiale, a ascuns-o pentru un timp, atat cat a fost necesar ca eu sa-L gasesc pe Fiul Sau, pe Domnul nostru Iisus Hristos, margaritarul cel de mult pret si cea mai mare avere pe pamant si in cer.

Obtinand A.B.S. in biofizica moleculara si in biochimie la Yale University, mi-a trebuit ceva timp ca sa ma hotarasc sa merg la o scoala de medicina. Avusesem o serie de succese intelectuale, dar sufletul meu era nelinistit, indurerat si insetat dupa deplinatatea lui Hristos.

L-am chemat pe varul meu, Parintele Jerom Sanderson - actualmente apartinand Biserici Ortodoxe Bulgare, care m'a sfatuit sa merg la Boston si sa-i sun pe fratii lui la sosire. In curand aveam sa invat cat de important este sa asculti orice cuvand de sfatuire al

parintelui tau duhovnicesc. Aceasta este prima lectie: sa-ti predai intreaga vointa lui Hristos.

Din fericire am stabilit sa ma duc la Harvard, la Scoala de Medicina, in Septembrie, 1978 cu toate bunurile mele intr'o valiza. Eram o calatoare de ocazie si posedam acel sens adolescentin al invincibilitatii si al sigurantei de sine. Era o desavarsita pregatire pentru o toamna noua.

M'am apropiat de zona de preluare a bagajelor din aeroport. Priveam atenta la orice valiza: nici una nu era a mea. Toate lucrurile mele erau pierdute. M'am dus la camin, de vreme ce oficialii aeroportului m'au asigurat ca bagajul imi va fi adus acolo mai tirziu. S'a intamplat ca **mai tirziu** sa fie o saptamana. Aveam doar cativa dolari. Scoala era inchisa pentru weekend. Aveam un cec de la parintii mei, dar nu era nici o banca in jur, nici o masina automata pentru scoaterea banilor. Desnadejdea ma coplesise. Nu aveam nici macar o periuta de dinti, ceea ce era o situatie deplorabila pentru o fiica de dentist. Era Sambata si nu aveam decat hainele de pe mine. Intr'adevar, eram pusa cu spatele la zid. Eu, cea de neinvins, eram biruita. Am inceput sa ma rog si mi-am amintit ca nu-mi respectasem fagaduimnta de a-i chema pe fratii Parintelui Jerome, la sosire.

Necunoscand pe nimeni, l-am chemat, intr'un acces de credinta, pe parintele Moses Berry, in prezent tinand de OCA (Orthodox Church in America). Din intamplare, tocmai trecea in graba pe langa telefon, in drum spre rugaciune. In prima clipa a fost tentat sa lase masina de raspuns sa inregistreze mesajul meu, dar Dumnezeu l-a impins sa ridice receptorul.

A ascultat cu rabdare plangerea mea si a aranjat ca cineva sa vina a doua zi - Duminica - sa ma ia la biserica. Toate acestea le-a facut pentru o straina, inainte de a rosti un singur cuvint din predica sa (de atunci a rostit foarte multe cuvinte predicand). Asa cum spun parintii pustiei, mergand spre biserica, el ajungea la biserica.

Din clipa in care am intrat in biserica (neortodoxa initial - convertita mai tarziu), am stiut ca n'o voi mai parasi niciodata.

Eram acasa. Inima mea canta de bucuria de a se afla in prezenta lui Dumnezeu si a tuturor sfintilor sai. Dragostea lui Dumnezeu ma inunda. Imparatia interioara a sufletului meu salta cu bucurie. Varsam lacrimi din inima pocaita si plina de recunostinta. Insa, asa cum imi sporea credinta, asa imi sporeau si necazurile. Primul an de medicina mi-a fost si perioada de incercare garantata a credintei. Dupa mai multe perioade de incercari, in 2000, am pasit temeinic in Biserica Ortodoxa din America. Parintele meu spiritual a fost parintele Jacob Myers de la Biserica Ortodoxa Sf. Ioan Facatorul de Minuni din Atlanta, Georgia. Ierarhul meu este Arhiepiscopul Dmitri. Am fost botezata de parintele Gherman si unsa cu Sfantul si Marele Mir de catre parintele Smith. Sunt membra a **Fratiei Iisus Hristos Mantuitorul** si numele meu de botez este Pantelimona, dupa Sf. Mare Mucenic si Vindecator Pantelimon.

Fiind o convertita, mai am multe de invatat despre Ortodoxie. Totusi, prin harul lui Dumnezeu, am invatat sa venerez (nu sa ador) icoanele, care sunt ferestre spre cer. Am invatat Rugaciunea inimii. Am invatat ca a posti fara a te ruga si fara a face fapte de milostenie este ca si cum ai coase cu un ac fara ata. Am fost adusa in fata Nascatoarei de Dumnezeu si a tuturor sfintilor. Citesc scrierile Sfintilor Parinti, am studiat **Razboiul Nevazut**, am invatat cum sa-mi fac semnul crucii. Cea mai dificila parte a Ortodoxiei, pentru mine, a fost renuntarea la o parte a bagajului meu cultural. Muzica ortodoxa este minunat de frumoasa si-mi strapunge inima. Totusi ritmica ei mi se pare ciudata. Am avut si alte lupte in privinta venerarii icoanelor, fara a fi sigura ca aceasta nu inseamna a te inchina unor chipuri cioplite. In timpul contemplatiei, Domnul mi-a aratat ca icoanele sunt o balustrada la scara lui Iacov ajutandu-ne sa urcam de pe pamant la cer, dar ca balustrada nu este insasi scara. Concentrandu-te prea mult pe aparenta materiala a icoanei te poate conduce la a nu intelege un lucru foarte necesar: importanta ei cereasca. Sfintii nu fac deosebire: *Inima infranta si smerita, Dumnezeu nu o va urgisi. (Psalmul 50)*

Mi-a fost greu sa ma decid intre Biserica Ortodoxa Bulgara (Mitropolitul Joseph) si Biserica Ortodoxa din America, (Mitropolitul Teodosius). M'am rugat lui Dumnezeu sa-mi arate care dintre ei este mai bun. Si Dumnezeu mi-a raspuns repede si cu severitate: *„Am mai mult decit un om bun in Biserica Mea. Toti sunt la fel de buni”*.

Sunt casatorita si am trei copii pe pamant si unul in cer.

Calatoria spre plinatatea lui Hristos, in Ortodoxie, este dinamica. Pentru a-L gasi pe Iisus, a trebuit sa pierd totul, sa pierd totul ca sa castig totul.

In numele Tatalui si al Fiului si al Sfantului Duh. Amin